

Денътъ настѣпваше, когато
започна вихрениятъ бой;
въвъ утрото на чудно лѣто
погина не единъ герой.
Небето бѣ лазурно, синьо,
окжпано въвъ свѣтлина,
и опълченскитѣ дружини
за пръвъ пжтъ водѣха война.
Прииждаха войски, черкези,
башибозуци-звѣрове;
като че слънцето залѣзе
подъ сѣнката на щитове.
Тѣ бѣха само три дружини,
Калитинъ бѣше тѣхенъ вождъ, —
готови бѣха да погинатъ,
да смажатъ вражеската мощъ.
Градътъ срѣдъ трѣсъци кѣнтѣше,
потъналъ въ облаци и прахъ,
и всѣки къмъ врага летѣше
съ младежки устремъ и безъ страхъ.
Напраздно Сюлейманъ съ вериги,
съ колони хиляди, безъ брой,
до опълченцитѣ достигна —
назадъ разбитъ се върна той!
Отвредъ кипѣше огънь, трѣсъкъ,
земята бѣше сжщи адъ;
срѣдъ викъ, гърмежи, шумъ и крѣ-
съкъ —
куршуми падаха катъ градъ.

И озлобенъ водачътъ турски
се впусна съ ядъ въ атака пакъ;
задуха вѣтъръ, силна буря,
закри се слънцето задъ мракъ.
Бушуваше жестока битка
подъ звѣнъ на сабя, ножъ и мечъ;
тамъ много паднаха убити
въ неравна и ужасна сѣчъ.
Калитинъ, руски подполковникъ,
бѣ катъ стихия, като лѣвъ
и съсъ „ура“, съсъ бодро слово
летѣше въ боя вѣчно пръвъ.
Въвъ тоя мигъ, куршумъ събори
войника-знаменосецъ, и
той падна, безъ да проговори,
а турчинъ знамето плени.
— Напредъ за знамето, момчета! —
Калитинъ викна съ мощенъ гласъ,
следъ мене всички полетете,
за да го вземемъ пакъ при насъ! —
Убиха втори, трети знаменосецъ! —
Тогазъ Калитинъ съ враненъ конъ
катъ вихъръ знамето понесе,
подъ вечерния небосклонъ.
Безъ страхъ се хвърли въвъ атака
съ юнацитѣ и нараненъ
се струпали и не дочака
да го огрѣй наново день.
Следъ много трупове и жертви —
спаси се знамето-честъта;
надъ падналитѣ, вече мъртви,
завеса спущаше нощъта.

Ненчо Савовъ.